

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

núm. 57 juny 2006

Teleguerra - La base de Bétera rep de nou la visita dels inspectors civils

Per quart any consecutiu, el dissabte 20 de maig, un equip d'inspectors ciutadans ha eixit des de Bétera i s'ha introduït, malgrat el fort desplegament

de la Guàrdia Civil, a través dels filats en el recinte militar de la base de la Força de Resposta de l'OTAN per a exigir el seu tancament i

reconversió social i ecològica, en el marc d'un cap de setmana de protestes contra els espais militars.

Betera: Dissabte 20 de maig, unes 120 persones van acudir a la cita anual de la inspecció ciutadana a Bétera. Amb bates blanques i cartells contra la guerra, els exèrcits, les tanques i les fronteres, van protagonitzar una marxa ben acolorida, acompanyats per un grup de dolçainers i tabaleters. En diverses ocasions, davant la vigilància d'un helicòpter de la Guàrdia Civil, seguint un toc de sirena, els i les participants en la marxa realitzaven tombades, una d'elles directament davant la porta principal de la instal·lació militar. A mesura que s'aproximaven al lloc previst per al salt dels filats, fou augmentant fortament el dispositiu policial, amb presència de gossos i membres tant de la policia militar de la base com dels GRS (antidisturbis adscrits a la base de l'OTAN) de la Guàrdia Civil.

Davant la tanca, al costat de la pista d'helicòpters de la base, els i les integrants de la marxa van penjar alguns dels cartells que van ser, ràpidament, retirats pels agents, com si fos una metàfora de la incompatibilitat entre bases militars i llibertat d'expressió. Pocs metres després es produí la infiltració d'una desena d'inspectors civils que, sortejant els durs placatges dels antidisturbis de la Guàrdia Civil, van aconseguir colar-se entre el filferro i trepitjar el terreny

una "tombada" davant la porta de la base

militar, dedicant el seu esforç a totes les persones que arrisquen la seua vida en les tanques militarment protegides de Ceuta i Melilla. Tot seguit, aconseguiren plantar uns pocs arbres de viver en ple camp de maniobres. En vint minuts, la Guàrdia Civil desallotjà amb gran brusquetat i mà dura, directament a través dels filats, als pacífics inspectors, patint alguns d'ells esgarrapades i ferides lleus. No hi va haver cap detenció.

Segons els inspectors, «una vegada més, la contundent actuació policial davant una acció coneguda per endavant i no violenta, ens segueix fent pensar que, efectivament, la base de la Força de Resposta de l'OTAN té molt que ocultar a la ciutadania». «Ni un pam de terra per a alimentar unes

guerres de les quals ja totes les persones som víctimes potencials, visquem on visquem. Ni un pam de tanca contra les persones perquè cap persona és il·legal.»

València, en l'entramat de la guerra: Aquesta acció anava més enllà de la denúncia de la guerra per assenyalar als organismes, institucions i instal·lacions encarregades de preparar-la i perpetrar-la. «La caserna de la Força de Resposta de l'OTAN a Bétera és una de les parts més properes d'aquesta maquinària de guerra que volem

obstaculitzar.». Es una base capaç de dirigir una acció militar exterior, amb fins a 20000 soldats, en menys de cinc dies; accions de la nova força ofensiva de l'OTAN en qualsevol lloc del món contra el "terrorisme internacional", és a dir, la mateixa excusa utilitzada per a bombardejar i envair l'Iraq i Afganistan.

Campanya internacional: Aquesta acció s'emmarcà en una campanya a escala internacional per a reclamar el tancament i reconversió de totes les instal·lacions militars: RECLAMA ELS ESPAIS MILITARS. En el marc de la campanya, hi va haver, la XXI marxa a la base de Rota (Cadis), la VIII marxa al complex químic militar de La Marañosa (Madrid) i la III marxa a per la desmilitarització de la Serra d'Aitana.

Materials per la Pau

Cerremos la Marañososa
La vergonzosa historia de
un complejo químico-militar
y la lucha social contra él
Plataforma contra el
Complejo Químico-Militar de
La Marañososa
DossieresBajoCero
6,00 €

La Fábrica Nacional de "La Marañososa" se encuentra en una finca situada en el municipio madrileño de San Martín de la Vega, con una extensión total de 706 h. y un perímetro de 16'8 km. Está ocupada por una Comandancia Militar. El Complejo Químico-Militar (Fábrica de Productos químicos, Laboratorio Químico Central de Armamentos, Polígono de Tiro y Galería de Experiencias) se localiza dentro del Parque Regional del Sureste, en la zona declarada de máxima protección.

La Fábrica de La Marañososa fue creada en 1923 para producir armas químicas que se usaron contra la población civil del Rif en la guerra de Marruecos. El ejército español fue el primero del mundo en usar armas químicas contra población civil. Ochenta y tres años después, reconvertida en un moderno centro de investigación y desarrollo de armamento nuclear, biológico, químico y radiológico, y colaborando con la OTAN, la UEO y diversas organizaciones militares, sigue siendo un punto de referencia del militarismo internacional. Desde 1993, gente diversa de colectivos antimilitaristas del Sur madrileño empezaron a realizar un trabajo de denuncia contra este Complejo. En Marzo de 2004 se crea la Plataforma contra el Complejo Químico Militar de La Marañososa. Los beneficios obtenidos por la venta de este libro servirán para financiar a la Plataforma.

Ni dios, ni patria... ni coordinadora Pau Gomis

Permítanme ser apátrida. Permítanme dudar de todo desde esta modesta tribuna que me brinda la Coordinadora. Dios y patria, conceptos, aún hoy, que sirven de excusa para que las personas se levanten en armas unas contra otras. Como antimilitarista considero el patriotismo una de las bases que soporta el discurso militar, es por eso que cuándo suenan repetidamente voces y voceros de los salvadores de la patria, quizás tengamos algo que decir. Referéndum de l'estatut, hasta la extenuación y más allá; tregua de los que matan defendiendo la independencia; fractura de una España unida por las fosas comunes de la guerra civil y el franquismo; autodeterminación o identidad nacional (se otorgan derechos a los territorios mientras se sustraen derechos a las personas). Son solo algunos ejemplos de palabras, o frases, que pueblan los medios de comunicación de muy diferente ideología.

Por desgracia, por que parece que me pierda algo, no hay bandera que me levante ni me exalte. En un contexto social donde los seres humanos no somos libres, ni iguales e impregnado de intereses contrapuestos y antagonismos sociales que impiden a cada individuo llevar adelante su propio proyecto existencial, me pregunto: ¿Donde está mi patria. Ese proyecto, esa idea común de la que me siento orgulloso de ser parte integrante?

Por eso ruego me disculpen, si ningún

himno de nación, estado o nacionalidad, me hace adoptar la posición de firmes.

La nación, no es un fenómeno natural (homogéneo e inalterable) si no cultural e histórico, la idea de nación, los nacionalismos, está ligada profundamente a la historia moderna y a la aparición del capitalismo. A partir del siglo XVII es el estado el que crea la nación, por la necesidad de cercar un territorio y dotarse de una estructura política favorable donde desarrollar una actividad económica determinada. Desde este punto de vista entre pueblo y nación existe la misma diferencia que entre sociedad y estado.

Es necesario más debate y menos propaganda. Y ruego me disculpen si no me siento compatriota de los poderosos de Catalunya, que bajo la bandera patriótica de las cuatro barras esconden oscuros proyectos para el conjunto de la sociedad. Me siento hermano de los que cruzan el estrecho y de los que ocupan las fincas de la duquesa.

Permítanme que renuncie a la nostalgia mitificadora del lugar donde uno nace, y de la lengua en que nos adiestran para acatar las leyes de la costumbre y la tradición. El día que podamos autodeterminar nuestro proyecto social, las prioridades no pasarán por la identidad nacional.

Quizás el debate no ha hecho más que empezar.

Aquests dies ha saltat la notícia sobre la difusió d'un vídeo porno gravat en un vaixell de l'Armada espanyola. Després dels anuncis sobre augments de sou, obtenció

de titulacions, noves amistats i aventura, només faltava aquesta.

Serà una nova forma de reclutament?

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5 Espanya

Sou lliure de:

- copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra
- fer-ne obres derivades

Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.

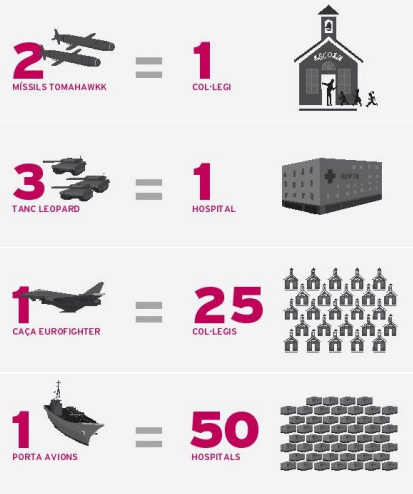
No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

Campanya d'objecció fiscal a la despesa militar

**AMB ELS TEUS DINERS,
TU DECIDEIXES!**

Ja estem en plena campanya d'objecció fiscal a la despesa militar.

En el darrer número de PxP parlavem de la despesa militar:

més de 58 milions d'euros diaris a l'estat espanyol, o sigui al voltant de 21.000 milions d'euros l'any. Al voltant d'un bilió de dolars a tot el món.

No tenim cap intenció de contribuir amb els nostres impostos a finançar la guerra i els exèrcits per això ens declarem objectors i objectores fiscals i organitzem accions noviolentes per difondre-ho.

Entre les accions previstes, el dissabte 10 de juny farem una acció lúdico-reivindicativa a la Rambla Nova i el 17 de juny, també dissabte, un lliurament col·lectiu de declaracions amb objecció fiscal.

Hi esteu especialment convidats/des.

També hem organitzat un servei de permanències per qui vulgui fer objecció fiscal i necessiti assessorament.

Estem a les dependències de la CGT, a la Rambla Nova, 97-2n, els

dimecres i dijous a la tarda.

També podeu trucar al 977221458 o enviar un email a tgnapau@tinet.org i ens posarem en contacte amb vosaltres.

No sols vaixells de guerra. També vehicles, trens, furgonetes... i "prescriptors"

Josep Maria Yago

Des de primers d'any els vaixells de guerra han continuat "visitant" el port de Tarragona (corbeta "Infanta Elena", el destructor dels EUA "USS Arleigh Burke", que participà en l'inici dels atacs contra Iraq, i el submarí de l'armada espanyola S63 Marsopa).

La visita del submarí provocà protestes força més enèrgiques que les habituals atès que s'hi van programar visites de centres escolars. En el comunitat enviat als serveis territorials d'Educació, signat per la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau i els sindicats d'ensenyament de CC.OO., CGT, Fete UGT i USTEC-STE's, s'assenyalava la contradicció entre els programes formatius actuals, que afirmen apostar per l'educació i la cultura de pau, i l'organització de les visites. La delegació d'Ensenyament, (la conselleria del "tripartit" que, dies després invitaria l'exèrcit espanyol al Saló de l'Educació a Barcelona), desmentí l'organització de visites de centres escolars malgrat la qual cosa vam poder comprovar com alguns centres visitaven el submarí. El suposat interès museístic del vaixell es posava en entredit per la presència d'una furgoneta de reclutament de l'Armada.

També han passat per l'estació de Tarragona trens amb vehicles militars (com

els BMR com el que fa unes setmanes va ocasionar la mort d'un soldat i ferides a 11 infants en el transcurs d'una visita d'alumnes d'ESO d'un centre escolar). Una vegada al mes, si més no, també ens han visitat les furgonetes de l'Armada i de l'exèrcit espanyol en tasques de reclutament. Ves, per on, els dies 22 i 23 de maig els hem pogut veure, de nou, a la Plaça Imperial Tàrraco. La darrera "novetat" en la militarització de la ciutat, en la tasca per confondre i enredar la ciutadania presentant els exèrcits com a una mena d'ONG's caritatives, educatives, sostenibles, ecològiques... és la que ens assabenta de les tasques dels "prescriptors". Les webs del Ministeri de Defensa ens informen del que fan: "Colaborar con el Ministerio de Defensa en la difusión de su oferta pública de empleo, informando y asesorando a los jóvenes españoles sobre las plazas que convoca cada año las Fuerzas Armadas para soldados y marineros y las salidas laborales que posteriormente éstas ofrecen". També ens expliquen que poden ser prescriptors "Los orientadores profesionales de los Centros Escolares o responsables y expertos de los organismos públicos de información en materia de empleo que trabajan asesorando a los jóvenes en la elección de

sus carreras profesionales" i sobre quan i a on actuen: "En el ámbito de sus responsabilidades como orientador profesional, desde su propio lugar de trabajo, sin más dedicación que la habitual y con todo el apoyo del Ministerio de Defensa". El 23 i 24 de maig els "prescriptors" tenien previstes sessions dobles en dos centres escolars de Tarragona.

La realitat, malgrat tot, es fa evident, per exemple, en la campanya de la declaració de la renda. Una part important dels nostres impostos, 58 milions d'euros diaris (més d'un 12% dels presupostos generals de l'estat), es destinen enguany a finançar la despesa militar que inclou aquestes activitats d'imatge i d'altres relacionades amb la presència de tropes espanyoles a altres països o amb el finançament de la investigació militar en armaments en detriment de la sanitat, la salut o l'educació. Justament la coincidència amb la campanya de la renda ens anima a impulsar un any més la campanya d'objecció fiscal a la despesa militar. Animem tothom a no finançar les guerres i els exèrcits amb els nostres impostos desviant el que correspon al Ministeri de Defensa cap a projectes alternatius relacionats amb la cultura de pau.

Breus

Desplegada pancarta de 30 mts quadrats amb el lema "Ningún ejército defiende la paz" en el transcurs de la desfílada del dia de las Fuersas Armadas a Sevilla.

la III Marxa per la Desmilitarització de la Serra d'Aitana (Alacant), celebrada el 21 de maig, s'enquadra en el marc de les convocatòries per reclamar l'ús civil d'instal·lacions militars durant el mes de maig. després d'arribar a les tanques, algunes assemblees, llegir un manifest i eludir el fort desplegament de la guardia civil i la policia aèrea, dues persones van poder accedir a la zona de radars essent detingudes immediatament. Els detinguts van passar la nit al calabós i ara són en llibertat amb càrrecs.

mcm

Ja fa un parell de mesos, una bona notícia va fer trontollar tant la meva habitual arrítmia redactora que vaig acabar demanant als editors que em dispensessin. Què difícil resulta de parlar, curiosament, d'un conflicte tan proper! Amb tot, no escau de comentar altra cosa que l'alto el foc d'ETA. Si hem tingut tantes vegades la seva irrupció en la nostra quotidianitat, deixem-nos impactar per aquest nou escenari.

Més encara que en el franquisme, hem crescut i hem viscut en el conflicte basc. Com un flash-back personal, ara em recordo, a la Pamplona dels principis dels vuitanta, acudint a prendre txatos abans de l'encierro, directes a la barraca de l'HB, tot cofoi d'estar pul·lulant entre el que pensàvem que era una forma agosarada i interessant de fer política. També haurem caigut innocent/culpablement en el "alguna cosa hauran fet" dels primers atemptats. I ahora, això sí, pensar amb estranyesa que una societat capaç de fer tanta pinya hauria estat més persuasiva amb l'adopció de la no-violència com a eina política. Més endavant la perplexitat, mentre la tele escopia atemptats indiscriminats que polvoritzaven les escaletes dels noticiaris; també davant la condemna dels familiars de presos a travessar tota la península per

Romà Solé**necessitat de redempció**

no perdre's la visita.

És d'esperar que la confrontació abertzale a tot allò que no encaixa en el seu purisme político-social remeti en temps de la pau. El que no toca vora, però, és el reduccionisme del Pacte contra el Terrorisme, contemplat a ETA i altres organitzacions com a una simple banda criminal. Que jo sàpiga, les bandes criminals no tenen entorn, no tenen complicitats, i en el cas que ens ocupa una part indeterminada de la gent a Euskadi s'hi inscriu entorn de la corol·la identitària (i parlo des de la suspicàcia cap als injectable d'aquest sentiment).

És l'hora dels constructors de ponts. Com diu Lokarri, aquesta xarxa ciutadana per a l'acord i la consulta en què s'ha mudat Elkarri, justament per a pensar en "el dia després", és el moment del diàleg sense exclusions.

La confrontació ha esgotat el seu temps i s'ha de trobar el seu lloc en la política. Suposo que, demanant perdó o sense, assumint culpabilitats o no, cal un procés de redempció, cal plorar de catarsi. ETA va néixer en un seminari. Potser per això aquesta prèvia al procés de pau té com a mediador un venerable irlandès, Alec Reid, religiós precisament de l'orde dels redempcionistes. Entre altres molts elements, es necessitarà a mans plenes la força dels seus carismes.

Manifest "Paraules per la Pau"

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines

flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels

EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a

Paraules per la Pau